

VÝCHODOČESKY

Zatracené nádraží ve Staré Pace!

**Když se do něj vjíždí ve směru od Dvora Králové,
ten oblouk je mohutný, ač průměrně velký,
mnohé měchy rozličných harmonik i akordeonů,
z nichž některé jsou necky,
se v té chvíli roztahují, nevylétají a nebečí však
zvuky,**

**ale chvěje se břeh ve skále
opocení až v Chocni,
různé spojnice, samozřejmě náležitě křivé,
bleskově probíhají do smutných malůvek pod
očima,
do křivky zad, do zátylku, do směšně rmutných
stružek
a rezavých tůněk s chutí obřích šroubů
pod tratí.**

**Rapl vítr se nechal roztrhat vraními smrky,
hudba z letního rádia slyšená za lavičkou z okna
nahodila mraky nadmíru myslivé,
takže jejich přesuny do parních a mlžných rozletů
v sobě mají právě tolik nepřípadnosti a oddalování,**

jak je v životě jen možno,
protože tohle nelze pozorovat po smrti,
i když i po ní se tak budou proměňovat osamělé
touhy...

A lokomotivy nejsou nic než ušlechtilé armatury,
plevety v kolejišti pak taktovky
na řízení symfonie se mnoha vedlejšími i hlavními
propady

ke pohlcování částí cestujících,
kteří se maličko změni vždy, když přestoupí,
slyší své zesnulé, slyší své živé a dokáží slyšet
i sebe jako umrlé,

protože jsme všichni mrtví na pokračování,
a pokud neúplně,

tedy o nic pochopitelněji nežli jednou provždy,
proto si pořizujeme především psy,
vid'te, jiříčky?